

te ambițioase speranțe alle s'elle, apoi acesta se mai dovedi încă și prin atitudinea sa și prin postulul albă pe care 'lă pussesă în v'rfulă căciulei s'elle, și care pe atunci era semnulă Domnescă. Ipsilante i'ér din parte-i presupunea că, de se va face vre-uă invasiune din partea Turcilor în Moldo-România, negreșitū urma să se turbure pacea între celle două puteri, Russia și Turcia, speranță pe care a conservat-o p'ne la ultimulă momentū, și că atunci elū, aflându-se întăritū, arū putea să se impotrivescă pentru câte-va zile contra Turcilor, p'ne să sosescă oștirile russeșci. I'ér decă, la casū contrariū, nu se va întempla astū-felū, elū credea că Turcii, sub nici unū pretextū nu s'arū fi lăsatū de uă invasiune în aceste provincii, și că atunci elū, urmându-și întreprinderea nesupăratū, să lasse ca evenimentele să-i desemneđe modulū de acțiune, cu scopulū neschimbatū ênsē de a p'arasi ori cum țerra Romănescă și a tréce pe ascunsū Dunărea împreună cu ai s'ei: și atunci, străbătendū Serbia și Bulgaria, din munte în munte și din colnicū în colnicū, să ajungă în Grecia continentală. Aceste intentiuni le esprimase însuși, în celle din urmă, către cei mai intimi de pe lêngă d'ensulū. Dér' cu t'ote aceste proiecte și conjecturi și cu t'otă frumusețea imaginațiunei ambelorū capi ai revoluțiunei, și unulū și altulū se vedură cu desăvêșire desamăgiți, precum și ênșiși ei o recunoscură acésta în celle de pe urmă. Căci nu nu-